

DANES-PICTA.COM

Grey Scale #13

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

**AKADEMIA
SZTABU GENERALNEGO**
IM. GENERAŁA BRONI
KAROLA ŚWIERCZEWSKIEGO

JAWNE

Egz. nr 1

Gen. bryg. pili. dr Zdzisław ŻARSKI

WSPÓŁCZESNE POGLĄDY NA WALKĘ
O PANOWANIE W POWIETRZU
ORAZ NA FORMY I SPOSOBY OPERACYJNEGO
ZASTOSOWANIA W NIEJ
SIŁ POWIETRZNYCH

Opracowanie teoretyczne

Lot

49565

WARSZAWA STYCZEŃ 1979

**AKADEMIA
SZTABU GENERALNEGO**

IM. GENERAŁA BRONI
KAROLA ŚWIERCZEWSKIEGO

JAWNE

Egz. nr¹

Gen. bryg. pl. dr Zdzisław ŻARSKI

WSPÓŁCZESNE POGLĄDY NA WALKĘ
O PANOWANIE W POWIETRZU
ORAZ NA FORMY I SPOSOBY OPERACYJNEGO
ZASTOSOWANIA W NIEJ
SIŁ POWIETRZNYCH

Opracowanie teoretyczne

Lot

49565

WARSZAWA STYCZEŃ 1979

Prehlas. -

pret. 1 x skł. 2.01.97

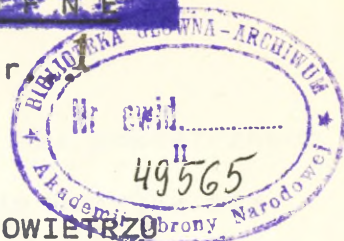
Das -

JAWNE

POURNE

Egz.nr

WSPÓŁCZESNE POGLĄDY NA WALKĘ O PANOWANIE W POWIETRZU
ORAZ NA FORMY I SPOSOBY OPERACYJNEGO ZASTOSOWANIA
W NIEJ SIŁ POWIETRZNYCH.

Jak wynika z przebiegu szeregu ćwiczeń oraz z dokonywanych badań, dla pełnego osiągnięcia celów strategicznej operacji zaczepnej na zachodnim TDW, w warunkach niestosowania broni jądrowej, jest niezbędne pomyślnie przeprowadzenie operacji powietrznej dla wywalczenia panowania w powietrzu. Współczesne znaczenie takiej operacji określił członek Biura Politycznego naszej partii, minister Obrony Narodowej, gen.armii Wojciech JARUZELSKI, omawiając ćwiczenie "Lato-74". Stwierdził on: "Doświadczenia minionych wojen, od napaści hitlerowskiej na Polskę w 1939 r. poczynając aż po agresję Izraela na Bliskim Wschodzie- dają dowód, że operacja powietrzna stanowiła początkowy, wyjątkowo ważny akt konwencjonalnego konfliktu zbrojnego. Rola operacji powietrznej utrzymuje się i współcześnie".

Taka ocena znaczenia tej operacji wynika z jej celu, który w zależności od sytuacji, składu i możliwości zaangażowanych w niej sił może polegać na rozgromieniu lub znacznym osłabieniu sił powietrznych przeciwnika i jego obrony powietrznej. Osiągnięcie tego celu jest równoznaczne z uzyskaniem panowania w powietrzu. Z kolei to panowanie, jak wynika z analizy przebiegu drugiej wojny światowej i konfliktów zbrojnych okresu powojennego, jest niezbędne dla skutecznego prowadzenia wszelkich operacji zaczepnych na TDW.

Rozgromienie lub znaczne osłabienie sił powietrznych przeciwnika na zachodnim TDW, jeszcze w okresie działań bez użycia broni jądrowej, ma szczególne znaczenie dla Polski. Jak bowiem wiadomo, taktyczne siły powietrzne potencjalnych przeciwników, wyposażone w znaczną liczbę samolotów - nosicieli broni jądrowej stwarzają istotne zagrożenie dla naszego kraju. W tej sytuacji, nie tylko nasze siły zbrojne, ale i cały naród polski jest żywotnie zainteresowany przebiegiem i rezultatami operacji powietrznej na zachodnim TDW.

Jak należy sądzić, w operacji powietrznej na zachodnim TDW weźmie udział nasza AL, mimo że aktualnie bazuje w drugim rzucie strategicznym. Świadczą o tym przeprowadzone w latach siedemdziesiątych ćwiczenia oraz Dyrektywa MON do szkolenia sił zbrojnych, w której nakazuje się Wojskom Lotniczym wszechstronnie przygotować sztaby i jednostki AL do wspólnego z sojuszniczymi armiami udziału w operacji powietrznej na TDW. W świetle powyższego, jest niezbędne bardziej wnikliwe zajęcie się problematyką poglądów na walkę o panowanie w powietrzu oraz na formy i sposoby operacyjnego zastosowania w niej sił powietrznych.

1. Współczesne poglądy na walkę o panowanie w powietrzu.

Współczesne poglądy związane z walką o panowanie w powietrzu ukształtowały się w oparciu o analizę i uogólnienie doświadczeń, wpływających z przebiegu I i II wojny światowej, a także z konfliktów zbrojnych okresu powojennego oraz weryfikacji tych poglądów i doświadczeń w świetle rozwoju broni jądrowej i nowych systemów uzbrojenia.

Wnioski z działań lotnictwa w pierwszej wojnie światowej przyczyniły się do sformułowania samego pojęcia panowania w powietrzu i wypracowania podstawowych koncepcji walki o jego wywalczenie. W drugiej wojnie światowej te koncepcje zostały zweryfikowane i unowocześnione. Konflikty zbrojne okresu powojennego stworzyły warunki dla dalszego weryfikowania i unowocześniania istniejących poglądów na walkę o panowanie w powietrzu w świetle ciągłego rozwoju techniki lotniczej i środków obrony przeciwlotniczej. Natomiast rozwój broni jądrowej i raketowych środków jej przenoszenia spowodował przełom w poglądach zarówno na ~~formy~~, rolę i zadania poszczególnych rodzajów sił zbrojnych w walce o panowanie w powietrzu, jak i na formy oraz sposoby jej prowadzenia.

Na początku wyjaśnienia wymaga pojęcie "panowanie w powietrzu", które różnie jest interpretowane w istniejących publikacjach. W związku z powyższym wydaje się celowe rozważania rozpocząć od zdefiniowania tego podstawowego pojęcia.

W Siłach Zbrojnych Państw Uczestników Układu Warszawskiego przez "panowanie w powietrzu" rozumie się taką sytuację w przestrzeni powietrznej stron, powstałą w wyniku aktywnych działań wszystkich rodzajów sił zbrojnych, w której własne lotnictwo dysponuje inicjatywą i jest zdolne narzucić swą wolę przeciwnikowi. W czasie posiadania panowania w powietrzu własne wojska lądowe, marynarka wojenna i siły powietrzne mają możliwość wykonania postawionych im zadań, nie napotykając silnego przeciwdziałania ze strony lotnictwa i naziemnych środków OPL przeciwnika.

Jak wynika z przytoczonej definicji, przez panowanie w powietrzu rozumie się określony stan sytuacji powietrznej, a nie przewagę ilościową, lub jakościową w lotnictwie, jak to niekiedy jest błędnie rozumiane. Jest to więc taka sytuacja, a jednocześnie pierwszy podstawowy warunek, gdy własne lotnictwo dysponuje inicjatywą i jest zdolne narzucić swą wolę przeciwnikowi. W tej dogodnej sytuacji, i to jest drugi niezbędny warunek, własne wojska lądowe, marynarka wojenna i siły powietrzne mają możliwość wykonania swych zadań nie napotykając silnego przeciwdziałania ze strony lotnictwa i naziemnych środków OPL przeciwnika. O uzyskaniu panowania w powietrzu możemy więc mówić wówczas, gdy oba te warunki zostaną spełnione.

Z przytoczonej definicji wynikają obiekty działań wojsk własnych w walce o panowanie w powietrzu. Są nimi siły powietrzne i środki obrony przeciwlotniczej npla. Ponieważ w każdym działaniu bojowym należy zwalczać raketowe środki przenoszenia broni jądrowej, to i te środki, obok sił powietrznych i obrony przeciwlotniczej, podlegają także zwalczaniu w ramach walki o panowanie w powietrzu.

Definicja "panowanie w powietrzu" nie określa stopni /rodzaju, skali, zakresu/ tego panowania. Brak w niej przede wszystkim stwierdzeń dotyczących przestrzennych /nad jakim terytorium/ i czasowych /na jaki okres czasu/ wskaźników. W praktycznej działalności konieczne jest więc uściślenie tej definicji. W związku z powyższym, w siłach zbrojnych państw uczestników Układu Warszawskiego, w zależności od zakresu

prowadzonej walki /bitwy/ o panowanie w powietrzu, rozróżnia się następujące stopnie tego panowania:

- strategiczne panowanie w powietrzu;
- operacyjne panowanie w powietrzu;
- taktyczne panowanie w powietrzu.

Jaka jest treść definicji tych stopni?

Przez strategiczne panowanie w powietrzu rozumie się uprzywilejowaną sytuację własnego lotnictwa w przestrzeni powietrznej jednego lub kilku przyległych TDW, utrzymywaną w trakcie trwania całej operacji strategicznej. Panowanie to może być zdobyte dzięki rozgromieniu głównych zgrupowań lotniczych i naziemnych środków OPL przeciwnika, niszczeniu zakładów przemysłu lotniczego, lotnisk, ośrodków szkolenia personelu latającego, lotniskowców uderzeniowych oraz zapasów paliwa i amunicji.

Operacyjne panowanie w powietrzu - to z kolei uprzywilejowana sytuacja własnego lotnictwa w przestrzeni powietrznej jednego lub kilku przyległych kierunków operacyjnych TDW, utrzymywana w okresie trwania całej operacji. Operacyjne panowanie w powietrzu może być zdobyte dzięki zniszczeniu głównych sił zgrupowania lotniczego przeciwnika na lotniskach i w powietrzu oraz rozgromieniu zgrupowania jego głównych sił i środków OPL.

Taktyczne panowanie w powietrzu - to panowanie zdobyte w niewielkim rejonie i na krótki okres, niezbędny do wykonania zadania przez związki taktyczne lub oddziały różnych rodzajów sił zbrojnych. Panowanie to osiąga się dzięki niszczeniu samo-

lotów i środków OPL oraz blokowaniu najważniejszych lotnisk przeciwnika.

Rozpatrzmy, jaka jest rola poszczególnych rodzajów sił zbrojnych w walce o panowanie w powietrzu.

W działaniach wojennych prowadzonych w warunkach nieograniczonego stosowania broni jądrowej, istnieje realna możliwość wywalczenia strategicznego panowania w powietrzu już w rezultacie pierwszego strategicznego uderzenia jądrowego. Główną rolę w wywalczeniu tego panowania odegrają strategiczne wojska raketowe i wojska raketowe frontów, wykonujące uderzenia jądrowe na lotniska i środki obrony przeciwlotniczej przeciwnika. W rezultacie tych uderzeń zgrupowania lotnicze i wojska obrony przeciwlotniczej przeciwnika poniosą ogromne, nie do uzupełnienia, straty w siłach i środkach. Lotnictwo może zostać pozbawione zdolności do prowadzenia aktywnych działań.

W tych warunkach wysiłki sił powietrznych, wojsk obrony powietrznej kraju i wojsk obrony przeciwlotniczej powinny być ześrodkowywane przede wszystkim na zwalczaniu tego lotnictwa przeciwnika, które zdołało wystartować przed pierwszym strategicznym uderzeniem jądrowym lub nie było atakowane.

W warunkach niestosowania broni jądrowej sytuacja może się ukształtować zupełnie odmiennie. Brak potężnych środków zniszczenia - broni jądrowej - wpłynie w zasadniczy sposób na możliwość rozgromienia sił powietrznych i obrony przeciwlotniczej przeciwnika. W tych warunkach o panowanie w powietrzu walczyć będą cztery rodzaje sił zbrojnych, a mianowicie:

wojska lądowe, wojska OPK, marynarka wojenna i siły powietrzne, Natomiast strategiczne wojska raketowe będą dyżurować w gotowości do natychmiastowego wykonania pierwszego uderzenia jądrowego.

Wojska lądowe w tej walce siłami i środkami wojsk OPL frontów będą zwalczać nalatujące lotnictwo przeciwnika, a ponadto:

- za pomocą artylerii będą obezwładniać baterie przeciwlotniczych rakiet kierowanych typu "Hawk" oraz posterunki wykrywania i powiadamiania przeciwnika, rozmieszczone na głębokości do 15 km od przedniego skraju;
- grupami specjalnymi będą niszczyć środki i punkty dowodzenia obroną przeciwlotniczą przeciwnika oraz samoloty na niektórych lotniskach;
- wojskami pancernymi, działającymi w głębi obrony przeciwnika, mogą opanowywać najbliższe położone lotniska i baterie przeciwlotniczych pocisków raketowych;
- wojskami powietrznodesantowymi mogą uchwytywać ważne lotniska;
- środkami rozpoznania i przeciwdziałania radioelektronicznego będą rozpoznawać systemy radiowe i radiolokacyjne sił powietrznych i obrony przeciwlotniczej oraz zakłócać ich pracę.

Wojska OPK we współdziałaniu z innymi rodzajami sił zbrojnych będą przede wszystkim zwalczać nalatujące lotnictwo przeciwnika oraz zabezpieczać przelot lotnictwa dalekiego zasięgu nad obszarem kraju.

Marynarka wojenna we współdziałaniu z innymi rodzajami sił zbrojnych będzie zwalczać lotniskowce uderzeniowe i lotnictwo przeciwnika bazujące na przybrzeżnych lotniskach oraz środki napa-
du powietrznego, atakujące obiekty bronione przez jej siły i środki OPL. Natomiast siły powietrzne, we współdziałaniu z innymi

rodzajami sił zbrojnych, będą niszczyć lotnictwo na lotniskach i w powietrzu oraz siły i środki OPL.

Z wszystkich czterech rodzajów sił zbrojnych w walce o panowanie w powietrzu, w warunkach niestosowania broni jądrowej, główna rola przypada siłom powietrznym. Siły te bowiem, dzięki swym szczególnym właściwościom, będą zwalczać lotnictwo na lotniskach i środki OPL w głębi ugrupowania przeciwnika. Wykonując zadania w systemie OPL, niszczą one lotnictwo przeciwnika nad jego i własnym terytorium. W rezultacie, siły powietrzne we współdziałaniu z pozostałymi rodzajami sił zbrojnych, są w stanie szybko przechwycić inicjatywę w powietrzu i narzucić przeciwnikowi dogodne dla siebie terminy, rejony, formy i sposoby prowadzenia działań. Żaden z pozostałych rodzajów sił zbrojnych nie dysponuje takimi możliwościami w walce o panowanie w powietrzu.

2. Formy i sposoby zastosowania sił powietrznych w walce o panowanie w powietrzu

W walce o panowanie w powietrzu stosuje się dwie formy zastosowania operacyjno-strategicznego sił powietrznych, a mianowicie:

- operacje powietrzne;
- działania bojowe lotniczych związków operacyjnych prowadzone w ramach operacji strategicznych lub operacji frontowych.

Z definicji operacji powietrznej sił powietrznych prowadzonej w celu rozgromienia /osłabienia/ zgrupowań lotniczych przeciwnika wynika, że są to uzgodnione i wzajemnie powiązane co do celu

miejsca i czasu działania bojowe lotniczych związków operacyjnych i taktycznych, przeprowadzone według jednolitego zamiaru i planu oraz skierowane na zdecydowane rozgromienie podstawowego zgrupowania lotniczego i zniszczenie w krótkim czasie rakietowo-jądrowych środków przeciwnika, a także na osłabienie jego środków OPL.

Tego rodzaju operacje powietrzne są prowadzone jedynie w warunkach niestosowania broni jądrowej. Umożliwiają one uzyskiwanie w krótkich okresach czasu największych rezultatów w walce z lotnictwem przeciwnika. W warunkach stosowania broni jądrowej, zgrupowania lotnictwa taktycznego npla będą niszczone przede wszystkim w wyniku uderzeń strategicznych wojsk raketowych i wojsk raketowych frontów na lotniska, a w związku z tym nie będą w tym celu prowadzone specjalne operacje powietrzne.

Operacje powietrzne prowadzone w celu rozgromienia /osłabienia/ zgrupowań lotniczych npla w warunkach niestosowania broni jądrowej, w zależności od ich celu oraz rozmachu, dzielą się na:

- operacje prowadzone na głównych kierunkach strategicznych /zachodni lub wschodni kierunek/;
- operacje prowadzone na jednym TDW;
- operacje prowadzone na poszczególnych kierunkach operacyjnych /w pasie frontu/.

W operacjach prowadzonych na głównych kierunkach strategicznych lub na jednym TDW bierze udział kilka AL, kilka związków taktycznych LDZ, lotnictwo marynarki wojennej oraz część

sił i środków wojsk lądowych i wojsk OPK. Operacje powietrzne na poszczególnych kierunkach operacyjnych będą prowadzone przede wszystkim przez AL. W takiej operacji z reguły biorą udział wojska lądowe frontu. Ponadto mogą w niej działać wydzielone siły LDZ, a na nadmorskim kierunku, także lotnictwo marynarki wojennej.

Oprócz operacji powietrznych, w walce o panowanie w powietrzu może być stosowana inna forma operacyjno-strategicznego zastosowania sił powietrznych, a mianowicie działania bojowe lotniczych związków operacyjnych. Te działania są prowadzone w ramach operacji strategicznych lub operacji frontowych.

Obie te powyższe formy były stosowane w drugiej wojnie światowej przez Armię Radziecką. Na przykład, w okresie przygotowania bitwy Kurskiej zostały wykonane dwie operacje powietrzne radzieckich sił powietrznych. W rezultacie pierwszej operacji przeprowadzonej od 6 maja do 8 maja 1943 r. siłami sześciu AL, zostało zniszczone lub uszkodzone ponad 500 samolotów, co stanowiło około 25% samolotów Luftwaffe na froncie wschodnim. W wyniku drugiej operacji, przeprowadzonej od 8 do 10 czerwca 1943 r. siłami trzech AL i lotnictwa dalekiego zasięgu zostało zniszczonych 250 samolotów Luftwaffe. Dzięki temu, przed rozpoczęciem bitwy kurskiej lotnictwo radzieckie zdobyło panowanie w powietrzu. Przytoczone przykłady dobitnie świadczą o skuteczności operacji powietrznych, jako formy operacyjno-strategicznego zastosowania sił powietrznych w walce o panowanie w powietrzu.

Druga forma zastosowania sił powietrznych, to jest działania bojowe prowadzone w ramach operacji strategicznych lub operacji frontowych była stosowana we wszystkich operacjach Armii Radzieckiej. Mimo, że rezultaty działań przy zastosowaniu tej formy nie były uzyskiwane w tak krótkich okresach czasu, jak w operacjach powietrznych, to jednak jej znaczenie w walkach o panowanie w powietrzu było przeogromne, gdyż przede wszystkim dzięki jej zastosowaniu radzieckie Siły Powietrzne wywalczyły wspólnie z innymi rodzajami sił zbrojnych w 1943 r. strategiczne panowanie w powietrzu. Jak należy sądzić, obie formy operacyjno-strategicznego użycia sił powietrznych znajdą pełne zastosowanie w ewentualnych przyszłych konfliktach zbrojnych prowadzonych w warunkach niestosowania broni masowego rażenia.

Podobnie jak siły powietrzne, związki operacyjne lotnictwa frontowego i lotnictwa dalekiego zasięgu stosują dwie formy walki o panowanie w powietrzu; operacje powietrzne i działania bojowe. Ponadto w trakcie operacji powietrznej prowadzonej w celu rozgromienia /osłabienia/ zgrupowań lotnictwa przeciwnika na TDW stosują one trzy sposoby działań:

- zmasowane uderzenia;
- działania urzutowane;
- bitwy powietrzne.

Jaka jest treść definicji tych sposobów działań?

Zmasowane uderzenie - to całokształt wzajemnie powiązanych działań lotniczych związków operacyjnych i taktycznych lotnictwa frontowego i lotnictwa dalekiego zasięgu, wykonywanych według

jednolitego zamiaru na podstawowe obiekty zgrupowania lotniczego przeciwnika, w działaniach tych jest wykorzystywana maksymalnie możliwa liczba samolotów i różnorodne środki rażenia. Zmasowane uderzenie może być wykonywane równocześnie przez lotnictwo frontowe i lotnictwo dalekiego zasięgu względnie tylko przez jeden z tych rodzajów sił powietrznych.

Działania urzutowane, są to jednoczesne lub kolejne uderzenia, wykonywane przez związki taktyczne, oddziały i pododdziały lotnicze, w przerwach pomiędzy zmasowanymi uderzeniami na nowo wykryte ważne obiekty zgrupowania lotniczego, środki rakietowo-jądrowe i obiekty systemu OPL przeciwnika.

Bitwa powietrzna jest to całokształt jednoczesnych, grupowych walk powietrznych, prowadzonych według jednolitego zamiaru i planu w celu zadania rozstrzygających strat głównym siłom zgrupowania lotniczego przeciwnika, znajdującego się w powietrzu.

Jak wynika z przeprowadzonych ćwiczeń, w operacji powietrznej ważna rola przypada zmasowanym uderzeniom, a szczególnie pierwszemu zmasowanemu uderzeniu. W ramach tych bowiem uderzeń można w krótkim okresie czasu zadać znaczne straty lotnictwu i wojskom OPL przeciwnika. W pierwszym zmasowanym uderzeniu powinno się użyć równocześnie lotnictwo dalekiego zasięgu, lotnictwo frontowe i współdziałające z nimi lotnictwo marynarki wojennej. Lotnictwo dalekiego zasięgu powinno przede wszystkim zablokować lotniska i niszczyć samoloty na najważniejszych lotniskach. Lotnictwo marynarki wojennej powinno niszczyć samoloty i blokować przybrzeżne lotniska. Frontowe lotnictwo bombowe powinno blokować

lotniska lotnictwa myśliwskiego i niszczyć samoloty na lotniskach pozbawionych żelbetonowych ukryć. Natomiast lotnictwo myśliwsko-bombowe główny wysiłek powinno skupiać na zwalczaniu środków OPL i elementów systemu dowodzenia, wykrywania i powiadamiania na kierunkach działań zasadniczych sił lotniczych.

W kolejnych zmasowanych uderzeniach, główny wysiłek lotnictwa dalekiego zasięgu, lotnictwa marynarki wojennej i frontowego lotnictwa bombowego należy skupiać na niszczeniu samolotów, znajdujących się na lotniskach. Natomiast wysiłek lotnictwa myśliwsko-bombowego - na zwalczaniu środków OPL i elementów systemu dowodzenia obroną, rakietowych środków przenoszenia broni jądrowej i w miarę możliwości na zwalczaniu samolotów przeciwnika na lotniskach.

Działania urzutowane związków operacyjnych sił powietrznych w operacji powietrznej mogą mieć miejsce:

- 1/ W wypadku wyprzedzenia własnego lotnictwa przez lotnictwo przeciwnika w wykonaniu zmasowanego uderzenia. W tych warunkach może zaistnieć konieczność prowadzenia działań jednoczesnych lub kolejnych przez poszczególne związki taktyczne, w miarę osiągnięcia przez nie gotowości bojowej.
- 2/ W toku operacji powietrznej, gdy OPL przeciwnika zostanie sparaliżowana w takim stopniu, że sposób działań związku operacyjnego nie będzie wpływał na wielkość strat ponoszonych przez lotnictwo od tej obrony.
- 3/ Gdy w przerwach pomiędzy zmasowanymi uderzeniami lotnictwo frontowe będzie wykorzystywane do działań na korzyść wojsk frontu.

Znaczenie bitew powietrznych, jako sposobu działań związków operacyjnych sił powietrznych, w latach siedemdziesiątych wzrosło wskutek wytworzenia się nowej sytuacji na Zachodnim TDW. Do czasu wybudowania przez państwa NATO znacznej liczby ukryć żelbetonowych dla samolotów, istniały bowiem szanse rozgromienia sił powietrznych przeciwnika na Zachodnim TDW w trakcie jednej operacji powietrznej, a zasadniczego zgrupowania lotnictwa taktycznego bazującego w RFN, Holandii, Belgii i Danii - już w pierwszym dniu operacji. Obecnie rozgromienie tego lotnictwa taktycznego w jednej operacji jest nieosiągalne. Należy się więc liczyć ze znacznie intensywniejszymi, niż poprzednio nalotami lotnictwa przeciwnika w toku trwania operacji, a to wskazuje na wzrost znaczenia bitew powietrznych w nowych warunkach.

Na zakończenie zatrzymajmy się nad rozmachem takiej operacji powietrznej prowadzonej na zachodnim TDW. Jak wiadomo, rozmach takiej operacji określają przestrzenne i czasowe wskaźniki. Wskaźniki te dla Zachodniego TDW są następujące:

- głębokość działań bojowych wynosi ok. 300-600 km, a przy działaniach także na lotniskowce uderzeniowe przeciwnika może ona wzrosnąć do 1500-1700 km od linii frontu;
- szerokość pasa działań bojowych może wynosić do 1100 km, a przy działaniach na lotniskowce uderzeniowe przeciwnika do 1500-1700 km;
- czas trwania operacji dwie-trzy doby.

Przytoczony rozmach pierwszej operacji powietrznej na Zachodnim TDW świadczy o tym, że w ramach tej operacji mogą być jedynie rozbite zgrupowania lotnictwa taktycznego bazującego w RFN, Danii i w państwach Beneluksu. Natomiast zgrupowania lotnicze dyslokowane w głębi tego teatru nie będą mogły być objęte tą operacją.

Z A K O Ń C Z E N I E

Walka o panowanie w powietrzu we współczesnych warunkach nabiera szczególnego znaczenia, zwłaszcza w działaniach bez użycia broni jądrowej. W opracowaniach naukowych i dyskusjach wykazuje się jednocześnie trudności, z jakimi może się spotkać własne lotnictwo przy pokonywaniu współczesnej obrony powietrznej przeciwnika. W materiałach radzieckich wyraźnie podkreśla się, że lotnictwo w działaniach bez użycia broni jądrowej zmuszone będzie do wydzielania znacznych sił i środków do niszczenia i obezwładniania obrony powietrznej przeciwnika. Bowiem bez rozbicia współczesnej, silnej obrony powietrznej przeciwnika lotnictwo nie uzyska wymaganej swobody działania i musi się liczyć z dużymi stratami.

Aczkolwiek w walce o panowanie w powietrzu, zwłaszcza w początkowym okresie wojny bez użycia BMR decydującą rolę spełnia lotnictwo, to jednak należy widzieć coraz większy w niej udział wojsk obrony powietrznej, głównie ze względu na rysujące się trudności lotnictwa w niszczeniu na lotniskach samolotów, które z reguły będą rozśrodkowane, ukryte w schronach betonowych

i maskowane. W świetle powyższego niektórzy teoretycy wojskowi na zachodzie wysuwają nawet sugestie, że obecnie lotnictwo większe straty może ponieść od środków obrony powietrznej, niż od uderzeń na lotniska.

Formy i sposoby zastosowania sił powietrznych w walce o panowanie w powietrzu pozostają nadal bez zmian. Zmienia się jedynie ich treść, ze względu na nowe warunki działań wojennych, które powinny być nadal przedmiotem systematycznych studiów.

Wydrukowano w 5 egz.

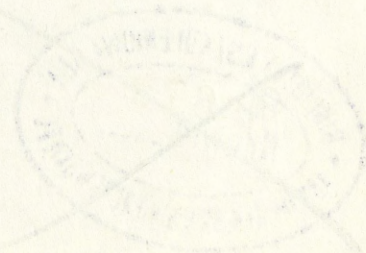
Egz.Nr 1-~~5~~ - Oddział Nauk.ASG

Egz.Nr ~~5~~ - Kano.Tajna

Wyk.gen.Żarski

Druk.DS dn.24.02.1979 r.

Nr ks.masz.PF66/WL

Wskazane, w dalszej części pracy należy rozstrzygnąć
na podstawie danych, do których jest dostępny, że
wskazane, w dalszej części pracy należy rozstrzygnąć
na podstawie danych, do których jest dostępny, że
wskazane, w dalszej części pracy należy rozstrzygnąć
na podstawie danych, do których jest dostępny, że

Wydrukowano w 1972 r.
Druk. Nr 1-2 - Oddział Wydawniczy
Druk. Nr 3 - Katedra
Wyd. gen. 1972 r.
Druk. Nr 1-2, 02, 1972 r.
Druk. Nr 3, 02, 1972 r.

